

community

The New Apostolic Church around the world

02/2017/AI

Një zonë e re pune kishtare: Afrika e Jugut

Shërbesë fetare në Australi:
Një spirancë më e sigurt

Editoriali: Të njohësh
Perëndinë dhe Krijimin e tij

Doktrina kishtare: Falja
e mëkateve dhe posti i
apostujve

New Apostolic Church
International

Të njohësh Perëndinë dhe krijim tij

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

motoja e vitit “Qoftë lëvduar Perëndia, Ati ynë” përmban tre detyra, të cilat i kemi marrë përsipër për vitin 2017. Në krye qëndron njohja e lavdisë së Perëndisë dhe e punës së tij. Ta njohësh lavdinë e Perëndisë në madhësinë e saj është shumë kërkuese. Por ne, me anën e Shpirtit të shenjtë, mund ta perceptojmë veprimin e Perëndisë. – Çfarë është ajo që ne duhet të dallojmë?

Perëndia ka krijuar botën që shohim. Gjithshka vjen prej tij. Vullneti i tij është zanafilla e gjithshkaje. Le ta pranojmë Perëndinë si Krijuesin dhe të mos na hyj dyshimi në autorësinë e tij: „Nëse tashmë ata mahniten mbi pushtetin dhe forcën e tyre, duhet ta kishin vënë re se sa më i fuqishëm është ai, që ka përgatitur të gjithë këtë. Sepse Krijuesi dallohet në madhësinë dhe bukurinë e krijimit si një tablo“ (Urtësia 13,4-5).

Perëndia ka krijuar edhe botën e padukshme. Krahas krijimit të dukshëm, material, Perëndia ka krijuar edhe botën shpirtërore. Kësaj bote i takon edhe shpirti i gjallë i njeriut. Perëndia e ka shtruar rrugën, në mënyrë që njeriu të mund të kthehet përsëri tek ai, në bashkim me të. „Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetën e përjetshme“ (Gjoni 3,16). Kjo është rruga! Kështu na e thotë Shpirti i shenjtë.

Perëndia ua vë në dispozicion të gjithë njerëzve Krijimin. Ai është, dhe mbetet zot mbi krijimin e tij. Ai përkujdeset që çdo gjë të vazhdojë, të ecë më tutje në krijim e tij. Ne njerëzve, na e ka besuar këtë krijim të dukshëm plotësisht

Foto: NAC International

me qëllim që të sillemi me të në mënyrë të përgjegjshme: „... dhe zotërojeni atë“ (Zanafilla 1,28). Ne duam ta trajtojmë me kujdes dhe me përgjegjësi si Krijimin e tij ashtu edhe burimet natyrore.

Ne dëshirojmë ta njohim dhe ta pranojmë Perëndinë si Krijues. Krijimi i dukshëm dhe i padukshëm është bërë për të gjithë njerëzit. Kjo njohje është pikënisja e lavdërimit dhe e falenderimit tonë dhe është arsyeja që ne flasim për Perëndinë dhe shpallim lavdinë e tij.

Në këtë kuptim, urojmë depërtime madhështore në dimensione hyjnore.

Përsëritje të përzemërta,
i juaji

Jean-Luc Schneider

Rreth 1000 besimtarë u mblodhën së bashku në sallën e koncerteve Perth për shërbesën fetare me apostulin kryesor Schneider. 1300 të tjerë e përjetuan këtë shërbesë nëpërmjet transmetimit nëpër bashkësitë e Australisë

Foto: NAC Australia

Një spirancë më e sigurt

Hebrenjve 6,19.20

“Kjo shpresë që ne kemi është si një spirancë e sigurt dhe e patundur për shpirtin, e cila hyn deri në brëndësi të velit, ku ka hyrë Jezusi si pararendës për ne, pasi u bë kryepriфт në përjetësi sipas rendit të Melkisedekut.”

Të dashur vëllezër e motra këtu dhe nëpër bashkësitë e lidhura me këtë transmetim! Më lejoni të përfaqësoj njëzëri të gjithë ne dhe ta falenderoj korrin për prezantimin që bëri. Ishte shumë mbresëlënëse mënyra se si e prezantuat këngën „Zoti është drita ime“! Jam i sigurt se secili nga ne ka kënduar bashkë me ju shpirtërisht, pasi është dëshira jonë, e jo vetëm dëshira, porse vullneti ynë i fortë për të qëndruar gjithmonë në shtëpinë e Zotit.

Gëzojmë që jemi këtu në Australi dhe mund të them se kësaj here nuk ishte fare e vështirë për t'i motivuar vëllezërit e mi për takimin e këtushëm. Të gjithë ishin të motivuar, sepse do të mbahej këtu në Perth dhe siç pritej, edhe kjo

mbledhje e apostujve të distrikteve ishte një bekim për të gjithë ne, pasi na forcoi në besim dhe mundëm t'i japim njëri-tjetrit forcë përmes lutjes së përbashkët, shkëmbimit të përjetimeve në besim dhe përmes gëzimit të të qënurit bashkë. Ishte me të vërtetë një bekim që patëm mundësinë t'i kalonim së bashku këto pak ditë; kjo gjë e forcoi besimin dhe unitetin tonë.

Jam i sigurt që parapërgatitjet tuaja për këtë ditë ju kanë sjellë edhe ju bekim. Keni bërë kaq shumë gjëra së bashku, jeni lutur bashkarisht, dhe nëse bëhen punë dhe lutje bashkarisht kjo gjë është e lidhur gjithnjë me bekim. Tani dëshirojmë të përjetojmë me njëri-tjetrin bekimin e Atit tonë qiellor në fjalë dhe mëshirë.

Ndoshta keni mbetur paksa të habitur kur ju lexova fjalën e marrë nga Bibla. Fjala, ashtu si edhe shumë fjalë të tjera nga letra drejtuar Hebrenjve, duket paksa e ndërlikuar, por mund t'ju siguroj se: nuk është fare e vështirë për t'u kuptuar. Madje besoj që e kam kuptuar. Hartuesi flet për shpresën, që e krahason me një spirancë. Besoj se këtu në Perth kjo figurë kuptohet menjëherë. Kur anija hedh spirancën, atëherë kjo spirancë shkon në fund të detit dhe i jep qëndrueshmëri anijes, në mënyrë që kur ka rrjedha apo erë ajo të mos largohet.

Fjala që kemi këtu thotë se „shpresa është një spirancë e shpirtit“. Ne kemi shpresë në Perëndinë, kemi shpresë në Krishtin, dhe kjo shpresë, kjo spirancë pengon largimin dhe lejon të mbetemi fort në vendin tonë - ashtu si edhe kënduat, në shtëpinë e Zotit.

Perëndia, ndaj të cilit besojmë është besnik, ai bën atë që premtton.

Më tej thuhet se spiranca „arrin deri në brëndësi pas velit, perdes“. Tani kjo bëhet paksa e ndërlikuar, meqë hyn në lojë një tjetër figurë: Veli në Tempull që ndante shenjtorin; atë vend të veçantë, ku sipas kuptimit të atëhershëm jetonte Perëndia. Kjo do të thotë pra, se spiranca jonë është hedhur në një vend shumë të veçantë: atje ku banon Perëndia. Shpresa jonë është ancoruar në vetë Perëndinë. Mendoj se kështu duhet kuptuar kjo figurë.

Tani është pyetja: Për çfarë shpresojmë? Cilat janë gjërat për të cilat flasim? Po të themi se shpresojmë për diçka, atëherë në të shumtën e rasteve jemi në pritje dhe mendojmë se do të realizohet. Ky është përkufizimi i zakonshëm i shpresës. Por shpresa e besimtarëve, e të krishterëve do të thotë më shumë: Ne presim diçka dhe e dimë, se Perëndia mund ta bëjë të mundur. Ai mund të lejojë të realizohen gjëra, që për njerëzit nuk janë të mundura. Ne kemi shpresë tek Perëndia, ne ia paraqesim atij dëshirat tona dhe e dimë se ai mund t'i plotësojë, në se ato qëndrojnë në përputhje me vullnetin e tij. Ky është në besimin e krishterë kuptimi i shpresës; ajo qëndron në një tjetër nivel dhe është e një cilësie tjetër krahasuar me shpresën e përgjithshme.

Ne shpresojmë, që do të thotë, ne shohim me optimizëm dhe plot kureshtje ndaj së ardhmes, ngaqë besojmë, madje e dimë se Perëndia i mban premtimet e tija. Kjo është ajo shpresë, për të cilën është fjala këtu, shpresa jonë.

Po çfarë ka premtuar Perëndia? Ai i ka premtuar njeriut jetë të përjetshme, bashkimin e përrjeshtshëm me të. Ky është

Apostuli kryesor u shoqërua nga 17 apostuj distriktesh dhe 7 ndihmës apostuj ditriktesh. Ai qe me ta disa ditë përpara në takimin e vjeshtës.

premtimi themelor i Perëndisë, thënia e tij e parë për njeriun: Unë do të ndihmoj për të hyrë në bashkim të përjetshëm me mua. Më tej kemi marrë edhe një tjetër premtim. Jezusi ka premtuar: „dhe kur të shkoj e t’ju përgatis një vend, do të kthehem përsëri dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju“ (Gjoni 14,3). Premtimi i rikthimit të Krishtit.

Perëndia ia dha njerëzimit një premtim të tretë: „Sepse ja, unë krijoj qiej të rinj dhe një tokë të re“ (Isaia 65,17). Aty, në bashkësinë e përjetshme me Perëndinë, nuk do të ketë më vend për të keqen, vdekjen dhe vuajtjen. Këto janë premtimet që Perëndia ua ka dhënë njerëzimit. Kur ne flasim për shpresën, atëherë i referohemi këtyre premtimeve, në përmbushjen e të cilave besojmë. Kjo është shpresa jonë, ajo është e ancoruar në vetë Perëndinë. Këto nuk janë premtime të një njeriu, porse thënie që bazohen tek Perëndia. Ne e dimë se Perëndia është e vërteta. Bibla thotë: „Është e pamundur që Perëndia të gënjejë“ (Hebrenjve 6,18).

Çdo gjë që ai thotë është e vërtetë. Perëndia ndaj të cilit ne besojmë është besnik, ai bën atë që premtim. Kjo është një mbështetje e sigurt dhe e fortë, Perëndia e mban fjalën e tij. Ai është i gjithëfuqishëm, askush s’mund ta pengojë atë të bëjë çfarë ai ka vendosur. Tek ai është e ancoruar shpresa jonë.

Në fjalën tonë thuhet, se pararendësi ka shkuar për ne atje. Kjo pikëpamje më pëlqen. Nuk e di nëse është ende kështu, por më përpara, kur anijet e mëdha nuk mund të ankoronin afër vendit të pushimit, ngarkohej spiranca në një anije të vogël shpëtimi, për ta hedhur më pas në një vend të përshtatshëm, që anija të qëndronte e sigurt. Po ky imazh bazohet edhe këtu. Jezusi ishte pararendësi, i cili hyri si i Ringjalluri, si i paralinduri në mbretërinë e Perëndisë. Ai hodhi spirancën drejt Perëndisë. Një figurë shumë e bukur, e adhuroj këtë! Ai hapi rrugën. Bëri gjithshka të mundur dhe thotë: Nëse beson, nëse je i bindur dhe nëse më ndjek pas, atëherë do të mund të ringjallesh edhe ti. Do të të jepet trupi i ringjalljes dhe do mund të arrish në atë vend të veçantë, ku është Perëndia, ku ke bashkim të përjetshëm me të. Unë e arrita dhe do të ndihmoj edhe ty - këtë premtim pararendësi.

Por çfarë bën Ai tani atje? Ai lutet për ne. Ai është zëdhënësi ynë, i cili ndërhyr për ne para Perëndisë, Atit të tij. Kjo është arsyeja që shpresa jonë është kaq e qëndrueshme dhe e fortë - ajo është ancoruar në vetë Perëndinë - tek ai, i cili është e vërteta, që është i gjithëfuqishmi. Aty është Jezusi, pararendësi, i cili ka shkuar para nesh. Ai ka shtruar rrugën, ka bërë gjithshka të mundur dhe lutet për ne. Me këtë shpresë, me këtë spirancë të fortë nuk përjetojmë asnjëherë dështim, e parë kjo nga ana shpirtërore.

Pa dyshim, ende nuk mund ta shohim atë, për çfarë shpresojmë. Bibla thotë se shpresa, që shihet nuk është shpresë. Dhe më tej thuhet: „Por nëse ne shpresojmë atë që s’e shohim, atëherë e presim me durim.“ (Romakëve 8,24,25). Ne nuk mund ta shohim atë që ne shpresojmë, por ne shohim pasojat e shpresës në jetën tonë të përditshme. Kjo është shumë konkrete, këtë mund ta shohësh.

Ndonjëherë gjëndemi brënda stuhive, atëherë anija shkon sa andej-këtej prej erës dhe dallgëve, por spiranca e fortë dhe e sigurt e mban atë të lidhur, edhe një stuhi e madhe nuk mund ta largojë dot. Spiranca e mban të sigurt në vendin e saj. Vërtet mund të tundet me forcë por nuk mbytet e zhytet. Kjo është një figurë shumë e bukur për ne.

Fakti që besojmë, që jemi fëmijë Perëndie, që kemi shpresë, nuk na mbron nga shtyerjet e dallgëve sa andej-këtej. Ne tronditemi prej sfidave, vihemi në provë dhe shpesh duhet të vuajmë ashtu siç duhet të vuajnë edhe njerëzit e tjerë që

nuk besojnë, të cilët hidhen gjithashtu sa andej-këtej. Por ne kemi këtë spirancë të fortë dhe të sigurt dhe e dimë se lavdia që Perëndia kërkon të na japë është shumë më e madhe se vuajtjet që na përfshijnë sot. Kur ne të shkojmë njëherë në atë vend të veçantë, nuk do të mendojmë më për vuajtjen, të cilën e kishim këtu në tokë gjatë ekzistencës sonë. Kjo është një shpresë e fortë. Pa dyshim ne vuajmë, lëkundemi prej dallgëve tutje-tëhu si një anije, por ne nuk do të largohemi nga Perëndia, nuk do të shkuptemi prej bashkimit me të. Kjo shpresë na mban.

Ne mbetemi besnik, sepse e dimë se ajo që do të vijë do të jetë shumë më e madhe dhe më e rëndësishme sesa ajo që po na ndodh sot. Kjo është spiranca e shpresës sonë, një spirancë shumë e fortë, shumë e qëndrueshme, shumë e sigurt.

Ekzistojnë kohë, në të cilat nuk ka stuhi. Këtu në Perth e kemi shijuar pamjen e mrekulluashme të detit, heshtjen, qetësinë, shumë bukur! Por edhe atëherë kur deti është i qetë anijes i duhet mbajtja përmes spirancës me qëllim që rrjedhat të mos e largojnë. Edhe nëse s' ndodh asgjë, ne na duhet spiranca e shpresës. Njeriu nuk përjeton gjithmonë vuajtje, ai jeton thjesht jetën e zakonshme, merret me punët e përditshme dhe shumë njerëz harrojnë se Perëndia ekziston, ata nuk kanë nevojë për të, gjithshka shkon

mirë. Mund ta marr me mend se këtu në Australi janë të shumtë ata që janë mirë; janë të shëndetshëm, të pasur dhe të kënaqur dhe nuk iu duhet t'i luten çdo ditë Perëndisë: „O Zot, më ndihmo!“ Gjithshka është në rregull, jeta e tyre ecën qetë.

Ne, fëmijët e Perëndisë e kemi këtë spirancë dhe dëshirojmë bashkimin e përjetshëm me Perëndinë. Edhe nëse çdo gjë në jetën tonë është në rregull, ne mbetemi të bashkuar me të nëpërmjet spirancës së shpresës dhe nuk shtyhem larg prej tij. Ne dëshirojmë që ta shohim Zotin tonë, ne dëshirojmë të kemi bashkim të përjetshëm me të, ne duam të jemi thjesht me të.

Ne shohim drejt së ardhmes me besim dhe shpresë

Edhe nëse Jezusi ende nuk është rikthyer, ende nuk po ndodh diçka, gjatësia kohore nuk mund të na bëjë asgjë. Ne mbetemi në vendin që na takon, në shtëpinë e Zotit, sepse jemi në pritje të diçkaje. Ne shohim të mbushur plot shpresë drejt së ardhmes. Edhe nëse gjithshka është në rregull, nëse s'po ndodh diçka, edhe nëse zgjat derisa Zoti të rikthehet, ne mbetemi në vendin tonë. Aty na mban fort spiranca.

Ndonjëherë na bëhen të vetëdijshme edhe dobësitë tona dhe konstatojmë se jemi me të vërtetë mëkatarë. Ne kemi marrë përsipër për të bërë këtë apo atë, por nuk e kemi bërë, ishim të dobët. Këtu kemi fyer dikë, atje kemi lënduar

dikë tjetër, diku kemi bërë ndonjë gabim dhe nëse jemi të sinqertë ndonjëherë e humbasim guximin dhe mendojmë: Nuk mund ta arrij! Atëherë mund të çohemi diku larg dhe themi: nuk ja vlen, s'e arrij dot, e gjitha kjo nuk është për mua, jam shumë i dobët, jam një mëkatar!" — Jo! Ti ke spirancën. Mos harro, është dikush tek Perëndia. Ai lutet për ty. Ai është ai, që ndërhyt për ty.

Le të shpresojmë mbi mëshirën e Krishtit! Edhe nëse jemi të dobët, nëse jemi mëkatarë të mjerë, nëse kemi bërë gjëra të tmerrshme, ne shpresojmë për mëshirën në njohurinë se pararendësi ynë, Jezu Krishti, është tashmë atje. Ai lutet për ne. Ne shpresojmë tek mëshira e tij. Spiranca e shpresës na mbron nga largimi prej Perëndisë dhe na mundëson të mbetemi të sigurt në vendin tonë. A nuk është kjo diçka e mrekullueshme?

Secili prej nesh, secili prej jush i shërben Perëndisë në një mënyrë të veçantë. Mendoj veçanërisht për vellezërit në Zelandën e Re dhe në vendet fqinje. Ata kanë punuar shumë dhe nuk kanë pasur gjithmonë suksesin e dëshiruar. Ndonjëherë është e vështirë të punosh, të shërbesh dhe të arrish në konkluzionin se sukcesi nuk po vjen, asgjë nuk po ndryshon.

Unë mund t'ju them se të gjithë ne e përjetojmë fuqinë e së keqes, e cila nuk dëshiron që ne të bëjmë punën e Perëndisë, që të vazhdojmë të flasim për Ungjillin, që të shpallim

rikthimin e Krishtit. Ne e përjetojmë se sa i fuqishëm është i ligu. Kjo ndoshta mund të na shtyjë diku larg, por atëherë ndërjegjësohemi se kemi spirancën e shpresës, e cila është hedhur në një vend të sigurt, në një terren të fortë, në Perëndinë.

Jezusi u tha apostujve të tij të ishin deri në fund pranë tij. Ai ka deklaruar se kisha e tij nuk do të mposhtet kurrë prej së keqes, e keqja nuk e mposht kishën e tij. Ne i besojmë premtimit të tij dhe e dimë se i plotfuqishmi, Perëndia besnik do t'i përbushë premtimet e tija. Për këtë ne nuk dorëzohemi. Ne shpresojmë tek Jezusi ashtu si thotë edhe Pali. Ne do të vazhdojmë të punojmë dhe t'i shërbejmë Zotit duke ditur se puna jonë nuk do të jetë e kotë (1 Korint 15,58). Vëllezër, kjo është spiranca jonë.

Edhe një pikë të fundit. Pali thotë: „Jini të gëzuar në shpresë“ (Romakëve 12,12). Shpresa na lejon ne të jemi të gëzueshëm edhe atëherë kur nuk ka ndonjë arsye të dukshme për këtë. Spiranca nuk është e dukshme. Njeriu shikon vetëm atë çfarë ajo shkakton: Anija nuk lëviz.

Shpresa na lejon të jemi të gëzueshëm, vetëm duke menduar për të ardhmen, në pritshmërinë e sigurt të asaj që do të vijë. Mendimi për të qenë bashkë me Jezusin, për të pasë bashkim të përjetshëm me të, për ta ndarë lavdinë e tij, për të qenë të çliruar nga çdo vuajtje, nga e keqja, nga vdekja; të dish se së shpejti do të jemi pranë tij, është një gëzim të

Ndihmës apostuli i distriktit Robert Nsamba (Zambia)

Apostuli i distriktit Michael Ehrich (Gjermani)

Apostuli i distriktit Leonard Richard Kolb (USA)

Apostuli i distriktit Noël E. Barnes (Cape)

cilin e ndejmë edhe nëse për këtë nuk ka ndonjë arsye të dukshme. Gëzim në shpresë, një spirancë e mrekullueshme e shpirtit!

Për ta përfunduar shëmbëlltyrën e spirancës: Ne kemi një spirancë që peshon me atë shpresë të bazuar në Krisht. Por ju e dini, kapiteni vendos nëse do ta hedhë për në ujë spirancën apo do ta tërheqë ashtu siç ai do. Nëse e tërheq, anija do të shtyhet nga era dhe nga dallgët. Kur një kapiten nuk ka eksperiencë ose nuk është esëll dhe e tërheq spirancën, anija mund të dërgohet larg në stuhi.

Eshtë në dorën tonë që spiranca jonë të jetë e lidhur në Jezu Krisht. Ju lutem, vëllezër e motra, mos e mblidhni spirancën e shpresës! Si mund të ndodhë kjo? Nuk është e vështirë për t'u shpjeguar: Sa herë që Jezusi nuk ka më vendin e parë në zemër, spiranca është tërhequr. Nëse diçka bëhet më e rëndësishme se Jezu Krishti dhe bashkimi me të, atëherë spiranca është mbledhur dhe shpirti ynë është në rrezik. Për ta bërë më të kuptueshme: Nëse plotësimi i lutjeve dhe dëshirave tona nga Perëndia bëhen më të rëndësishme për ne, sa sa plotësimi i premtimit të tij, atëherë jemi në rrezik.

Eshtë normale dhe shumë e natyrshme të duam që Perëndia t'i përgjigjet lutjeve tona dhe të na japë atë, për të cilën i lutemi dhe çfarë do të donim me dëshirë prej tij. Kjo është gjithashtu pjesë e shpresës së krishterë, pasi tek Perëndia nuk është asgjë e pamundur. Por kur kjo bëhet më e rëndësishme se realizimi i premtimeve të tija - kujtoni tre premtimet e përmendura më lart - atëherë bëhet e rrezikshme.

Kjo është një këshillë, të cilën na e jep Shpirti i shenjtë. I dashur fëmijë Perëndie, mos e tërhiq spirancën e shpresës. Shpresa jonë është e besueshme, ajo bazohet në Perëndinë. Ai është i plotfuqishëm, është besnik, ai do t'i realizojë

premtimet e tija, do të na dhurojë një jetë të përjetshme, do të dërgojë Jezu Krishtin për të na marrë pranë vetes dhe do të krijojë një qiell dhe një tokë të re, ku, për të gjithë ata që kanë besuar në Krisht dhe që e kanë ndjekur pas atë nuk do të ketë më vuajtje dhe vdekja nuk do të ekzistojë. Ky është premtimi i tij, këtë ai do ta përmbushë.

Ne e kemi këtë premtim dhe për këtë arsye mbetemi të fortë edhe në stuhi, por edhe nëse është qetësi dhe kur koha deri në rikthimin e Krishtit zgjat. Edhe vetë kur jemi të dobët, ne shpresojmë për mëshirën e Perëndisë. Edhe atëherë kur nuk kemi sukses dhe ndejmë fuqinë e së keqes, ne vazhdojmë t'i shërbejmë Zotit duke e ditur se ai është me apostujt e tij. Ai do ta mbajë premtimin e tij për shpëtim dhe puna jonë nuk do të jetë e kotë. Nëse ne punojmë për Zotin duke qenë në një mendje me të, ai do të na bekojë. Kjo shpresë na përmbush me gëzim.

MENDIME KYÇE

Perëndia ka premtuar se do të na japë jetën e përjetshme dhe se do të dërgojë Birin e tij për të na marrë pranë vetes. Ne presim me besim dhe durim realizimin e premtimeve të tija. Kjo shpresë na lejon të mbetemi besnikë ndaj Zotit, çfarëdo që të ndodhë.

| Shqipërinë duhet ta përjetosh

Të njohësh Shqipërinë dhe të bësh njëkohësisht diçka të mirë: Dymbëdhjetë të rinj shfrytëzuan ftesën e Kishës Apostolike të Re Vestfalia e Rinit Verior, të bërë në vjeshtë 2016. Ata bënë një punë bamirëse në vendin e Evropës juglindore dhe njohën njëkohësisht vende dhe qytete historike me udhëtime kryq e tërthor vendit.

Ofertën e një udhëtimi - “Work and Travel” në Shqipëri për të rinj, apostuli Franz Wilhelm-Otten e kishte paraqitur në një shërbesë fetare për të rinjtë e rritur në pranverë të 2016. Brënda pak orësh, pas fillimit të regjistrimit, që të dymbëdhjetë vendet ishin zënë. Dhe kështu, një grup i larmishëm, u nis në 1 shtator 2016 nga Düsseldorf për në kryeqytetin e Shqipërisë, Tiranë. Atje grupi, u prit në aeroport nga shoferi Mark si dhe nga përkthyesit Elton dhe Erenika (shkurt Eri).

Ka shumë për të bërë

Pas mbërritjes dhe vizitës së parë (Sightseeing), në ditën e dytë dhe të tretë të udhëtimit, në program qëndronin punë në dy kopshte fëmijësh në kryeqytetin e Tiranës. Në dy institucionet përkujdesen në total tetë edukatore për më shumë se 60 fëmijë, të cilët qëndrojnë atje gjysëm, ose një

ditë të plotë derisa arrijnë moshën e shkollës. Ata marrin tre vakte në ditë si dhe mund të bëjnë gjumin e drekës. Krahas kësaj, atyre u jepet mësim sipas moshave.

Të rinjtë lyen mure, rregulluan baçe, larguan barëra të këqia e mbeturina nga rrugët fqinje si dhe bënë përmirësime në muret e ndërtesave. Në këtë punë ata u ndihmuan me materiale nga anëtarët e bashkësisë të Kishës Apostolike të Re të vendit.

Një mikpritje të tillë rrallë e përjeton

Në të dyja netët, vizitorët e rinj gjermanë ishin të ftuar tek motra e vëllezër gjermanë e shqiptarë, për shembull në Tiranë tek mamaja e Erit, Natasha. Ajo gatoi për të ftuarit një miks të mrekullueshëm të ushqimeve shqiptare dhe gjermane.

Gjatë provave të këngëve kishtare shqiptare mbështetur nga një organo rrotulluese

Njëri nga kopshtet që pati nevojë për rinovim

Pamje nga kisha e sapo rinovuar në Elbasan

Natën e dytë, me anë të një organoje rrotulluese e librave shqip të korrit, u bën prova për disa këngë kisha për të dielën, përpara se grupi ta kalonte pjesën tjetër të mbrëmjes bashkë me disa nga të rinjtë shqiptarë duke ngrënë e biseduar. “Ishim të mahnitur prej ushqimeve të shumta e të shijshme që na u vunë në dispozicion”, thotë Tobias Braun (31). “Një mikpritje të tillë rrallë e përjeton.”

“Në fillim të tërhequr – pastaj ke një vend në zemrat e tyre”

Të dielën, të rinjtë u nisën për në bashkësinë apostolike të re të Elbasanit, ndërtesa e së cilës duhej të rinovohet brënda dy ditësh. Së bashku me afërsisht 40 motra e vëllezër të besimit, ata përjetuan një shërbesë fetare, e cila përmes përkthimit u bë dukshëm më e gjatë se sa e zakonshmeja në Gjermani.

Anëtarët e bashkësisë të tërhequr si fillim, organizuan pas shërbesës fetare një takim të shkurtër me ëmbëlsira dhe pije, në të cilën folën me të ftuarit gjermanë me ndihmën e përkthyesve dhe me anë të komunikimit me duar, këmbë e Smartphonë. Kur u larguam të gjithë shtrënguam duart e u përqafluam duke shprehur urimet më të mira për punën e ardhshme.

Pasdreke, grupi udhëtoi mes përmes Shqipërisë në drejtim të lindjes për në liqenin e Ohrit. Të rinjtë shfrytëzuan kohën e mirë me qëllim që të notonin në ujën e qetë e të ngrohtë si dhe për të shijuar diellin, i cili i shoqëronte ata që prej tre ditësh pa pushim.

Të motivuar pavarësisht punëve të shumta

Renovimi i kishës në dy ditët e ardhshme ishte shumë më i lodhshëm se sa u mendua, edhe pse disa prej anëtarëve të bashkësisë ndihmuan. “Megjithatë ishim të gjithë aq të motivuar e të lumtur në këtë, sa që duhej të na bindnin vëllezërit e administratës pas gati njëmbëdhjetë orësh të linim mënjane furçat dhe mjetet e punës”, thotë Tobiasi.

Krahas pastrimit të të gjithë vendit e kopshtit, në ndërtesën e kishës brënda dhe jashtë u largua suvaja, u mbyllën brimat e murit, gjithshkaje iu dha dora e parë dhe së fundmi u lye me bojë të bardhë. Tani kisha shndrit përsëri me një shkëlqim të freskët, i cili me siguri do të zgjasë për disa vjet.

Bazamenti i murit merr një lyerje të re

Emblema fiksohet përsëri në mur pas altarit

Brunch pas shërbesës fetare në Elbasan

“E ardhmja dhe e kluara ekzistojnë pranë njëra-tjetrës”

Në tre ditët në vazhdim të rinjtë hulumtuan vendin, së pari shkuan në Jug. “Pa kaluar disa kilometra, mund të shihje në rrugë tufa dhish si dhe gomerë që zëvendësonin mjete transporti”, raporton mbresat e tij Tobiasi. Ndalesën e parë grupi e bëri në Berat, ku vëzhguan kalanë. Prej andej ata kishin një pamje fantastike mbi qytetin e vjetër të Beratit, shpallur prej UNESCO-s si trashëgimi kulturore botërore.

Në darkë, dymbëdhjetë të rinjtë gjetën një hotel në qytetin e Vlorës buzë Adriatikut, ku temperaturat e ngrohta të ujit iu mundësuan atyre një futje në det. Mëngjesin tjetër vazhduan për në Jug, për në Sarandë, nëpër male, lugina, bregdet dhe lumenj. Aty grupi e kaloi mbrëmjen në promenadën buzë detit, përpara se ditën tjetër të bënin një ndalesë në kalanë e Gjirokastrës, që është gjithashtu pjesë e trashëgimisë kulturore botërore të UNESCO-s. Sapo mbërritur në Tiranë, të rinjtë u ngjiten me teleferik për mbylljen e ditës drejt Dajtit, mali në lindje të kryeqytetit.

Dita e rinisë dhe e fëmijëve.

Në mënyrë spontane të rinjtë ranë dakort me propozimin e kujdestarit Elton, për të marrë pjesë në Ditën e rinisë dhe të fëmijëve apostolikë të rinj, e cila u zhvillua ditën e fundit para nisjes. Herët në mëngjes të rinjtë udhëtuan drejt një kështjelle të rrënuar. Aty,

ata u takuan me të rinjtë dhe fëmijët si dhe me kujdestarët e tyre. Brenda mureve të kështjellës u zhvilluan lojra të ndryshme, të cilat kanë të bëjnë me të qenurit bashkë. Për shembull, kërcim me thes, tërheqje litari, lojra me top. Tobiasi shpreh gëzimin e tij: “Si fillim ishim të surprizuar pasi nuk qe një vend i përshtatshëm për aktivitete dhe për lojra, megjithatë u kënaqëm, pasi morën pjesë të gjithë pjesëmarrësit”. Kjo solli shumë gëzim”

Vonë paradite u zhvillua shërbesa fetare, më pas u takuan të gjithë në një restorant për drekën përmbyllëse. Ditën e nisjes të rinjtë morën pjesë në shërbesën fetare në Tiranës, e cila u mbajt nga kryeplaku i Shqipërisë Andra Rafaeli. Pas mbylljes, të rinjtë gjermanë kënduan për anëtarët e bashkësisë këngën “Në ujë bie një gur” dhe falenderuan motrat e vëllezërit shqipëtarë për mikpritjen e tyre.

Photo: milosk50 - Fotolia.com

Pamje nga qyteti i vjetër i Beratit

JEZUSI BEKON FEMIJET

(MATEU 18,1)

Një ditë njerëzit sollën tek Jezusi fëmijët e tyre. Ata duan që ai t'i bekojë ata.

Nxënësit u përpoqën t'i mbanin larg fëmijët prej Jezusit. Ata janë të mendimit se ai do të bezdiset. Ata mendojnë se fëmijët e shqetësojnë, pasi nuk e dinë se sa shumë i do ai ata.

Jezusi shikon që nxënësit duan t'i largojnë dhe thotë: „Lëri fëmijët të vijnë tek unë. Mos i pengoni ata, sepse e atyre është mbretëria e qiellit.“

Pastaj vendos duart e tij mbi fëmijët dhe i bekon.

Një herë tjetër, nxënësit duan të dinë nga Jezusi, se kush është më i madhi në mbretërinë qiellore.

Aty, Jezusi thërret pranë vetes një fëmijë, e vendos në mes dhe thotë: „Nëse nuk do ndryshoni dhe të bëheni si fëmijë, nuk do të hyni në mbretërinë e qiellit. Ai

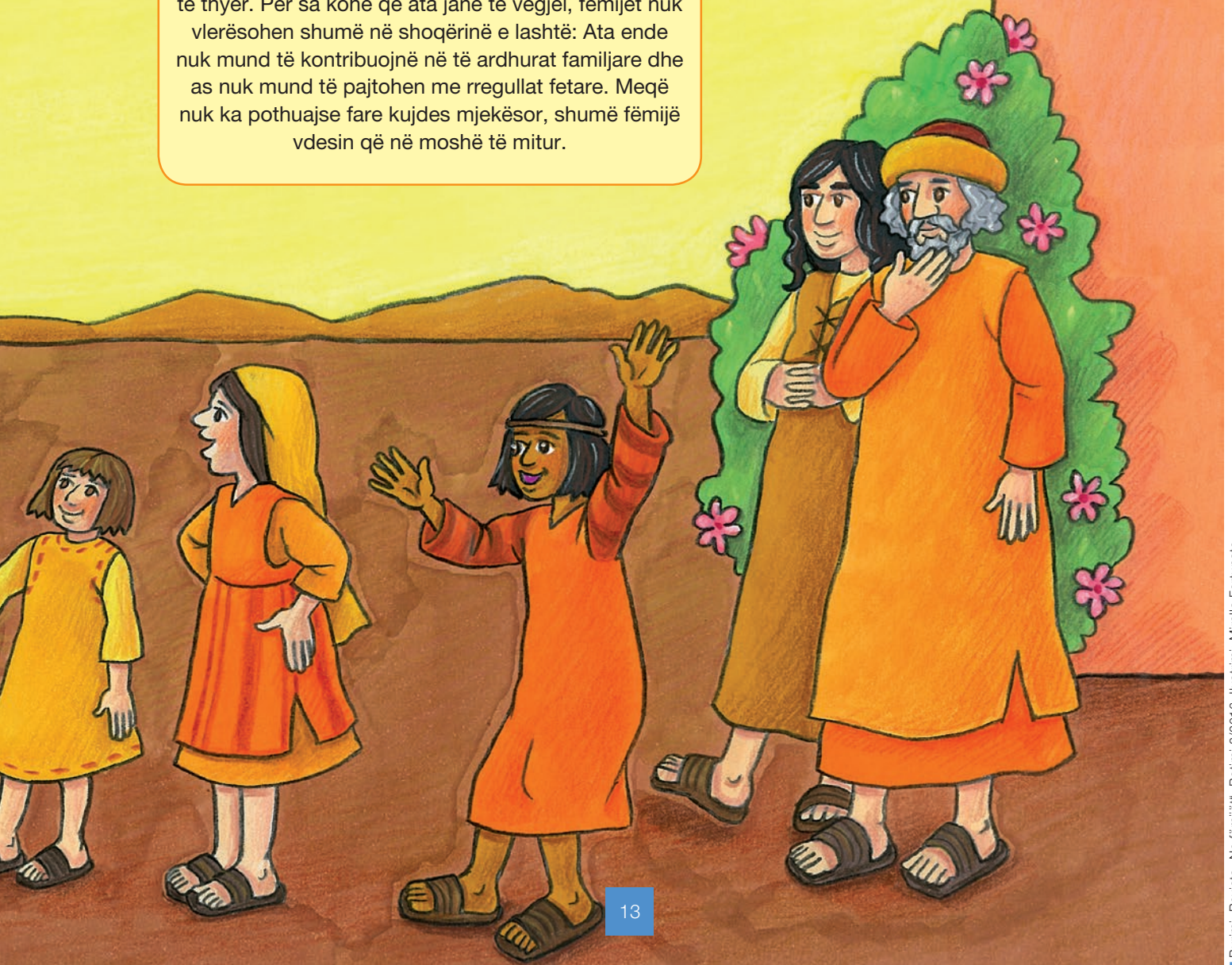
që e përul veten dhe bëhet si ky fëmijë, ai do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiellit.“

Më tej, Jezusi thotë: „Kush pranon një fëmijë në emrin tim, ai më pranon mua dhe kush e pengon një fëmijë që të besoj tek unë, do të ishte më mirë që të mbytej në det.

Mos i përçmoni fëmijët! Sepse

engjëjt e tyre në qiell shohin vazhdimisht fytyrën e Atit tim qiellor. Ati im në qiell dëshiron, që cesili nga fëmijët të mbetet i mbrojtur.“

Pasardhësit janë të rëndësishëm në kohët biblike, pasi duhet të kujdesen për prindërit e tyre në moshë të thyer. Për sa kohë që ata janë të vegjël, fëmijët nuk vlerësohen shumë në shoqërinë e lashtë: Ata ende nuk mund të kontribuojnë në të ardhurat familjare dhe as nuk mund të pajtohen me rregullat fetare. Meqë nuk ka pothuajse fare kujdes mjekësor, shumë fëmijë vdesin që në moshë të mitur.

PER VIZITË TEK GWENDOLYNE NE LE MONT-DORE (KALEDONIA E RE)

Përshëndetje të dashur fëmijë. Unë quhem Gwendolyne, jam dhjetë vjeç dhe banoj në Kaledoninë e Re.

Me siguri shumë prej jush nuk kanë dëgjuar asnjëherë për këtë grup ishujsh: Po të shihni globin e botës, do ta shihni Kaledoninë e Re në të djathtë të Australisë. James Cook, eksploruesi i madh anglez, e ka zbuluar ishullin në 1774.

Një e katërta e rezervave botërore të nikelit gjenden në Kaledoninë e Re. Nikeli është një mineral, i cili përdoret për prodhimin e metalit fisnik. Ai gjendet për shembull në lavamanë dhe lavatriçe, motorë, servis ngrëniesh dhe bizhuteri mode. Nikeli pengon ndryshkjen e metalit. Babai im punon në një minierë të madhe nikeli.

Në Kaledoninë e Re jeton një zog, të cilin mund ta gjesh vetëm këtu: është Kagu. Ai nuk mund të fluturojë, por për këtë leh si qen. Kjo tingëllon shumë për të qeshur.

Po ju prezantoj familjen time: mamanë time Linda, babain tim Papa Richard dhe vëllain tim Kendivay. Ai është dymbëdhjetë vjeç dhe shkon bashkë me mua në shkollën e së dielës. Pas nesh qëndron mësuesi ynë i shkollës të së dielës.

Këta janë shokët e klasës sonë në shkollën e së dielës.

Ne banojmë në një shtëpi në Le Mont-Dore (=Mali i floririt). Qyteti mban këtë emër, sepse më përpara këtu është gjetur flori në tokë.

Le Mont-Dore ndodhet rreth 30 kilometra në jug të kryeqytetit Nouméa. Të dielën ne ecim të paktën 45 minuta me makinë për në kishë (shih shigjetën) për shërbesë fetare.

Kohët e fundit ne na vizituan vëllezër administrate nga Franca dhe unë mbledha për ta Pampelmusen/qitro. A mund të më gjeni dot të fshehur mbrapa degëve të pemës së qitros?

Mua më pëlqen shumë të kujdesem për kafshët e mija. Kam një qen, një mace dhe një dhi.

Edhe nëse nuk dukem, unë ha shumë. Mua mund të më gesh gjithmonë aty, ku ka diçka të mirë për të ngrënë. Fotoja është marrë në kishë gjatë një vakti të

përbashkët për Ditën e falenderimeve.

Në 2015 ne na vizitoi apostuli kryesor. Ne fëmijët i uruam atij mirëseardhjen me një këngë përpara kishës. Zemra tona rrihnin fort, megjithatë ta takoje atë ishte diçka e jashtëzakonshme.

Foto: © maryd - Fotolia.com

Falja e mëkateve – premissa dhe efekti

Ajo që e bën menjëherë të njohur mëshirën e Perëndisë është falja e mëkateve. Por si mund të arrihet ajo dhe çfarë efekti ka? – Mendime të apostullit kryesor Jean-Luc Schneider nga një tekst mësimor. Ai shkruan:

Besimi në faljen e mëkateve (ose e quajtur ndryshe „thënie e faljes“) është një element thelbësor i besimit të krishterë: Falja e mëkateve përmendet qartë në dëshmitë e besimit të kishës së hershme – pra në Apostolikum dhe në kredon e Nicesë-Kostandinopojë (Katekizmi në formën pyetje dhe përgjigje, kapitulli 2) – si dhe në artikullin e tretë të dëshmisë së besimit tonë.

Unike dhe e përhershme

Mundësia e faljes së mëkateve u krijua nëpërmjet sakrificës së Krishtit. Çlirimi kryesor prej sundimit të mëkatit ndodh gjatë pagëzimit me ujë të Shenjtë, ku lahet mëkati i trashëguar.

Në çdo shërbesë fetare apostuli ose një vëlla administrate i ngarkuar prej tij, shpall në emër të Jezusit formulën, thënie e faljes. Ajo, nëse merret nga një zemër besimtare, shkakton në fund të fundit shlyerjen e mëkatit individual dhe të fajit që kemi ndaj Perëndisë. Megjithatë, as pagëzimi me ujë dhe as formula e faljes nuk të lirojnë nga tendenca për të mëkatuar (lat. Concupiscentia). Sapo të çliruar nga mëkati aktual, ne mëkatojmë përsëri nga e para – pavarësisht të gjitha përpjekjeve.

Të përgatitur për formulën e faljes

Marrja e faljes së mëkateve kërkon një përgatitje intensive. Ne duhet

- të kontrollojmë plotësisht vetëveten dhe të ndërjegjësohemi për gabimet tona.
- t'i rrëfejme mëkatet tona para Perëndisë. Kjo do të thotë, të mos njohim vetëm gabimet tona por edhe fajin tonë.
- të pendohemi. Ne duam të shprehim pra vendosmërinë tonë për t'u përmirësuar.
- të jemi të vendosur në rrugën e pajtimit me tjetrin.

Nëse ne veprojmë kështu, atëherë kjo do të kontribuojë padyshim për shpëtimin tonë.

Paqja me Perëndinë

Nëpërmjet formulës së faljes nuk lahen vetëm mëkatet tona, por në të njëjtën kohë na dhurohet paqja e të Ringjallurit:

- Zoti na pohon se, pavarësisht mëkateve tona, ai nuk na refuzon dhe se dashuria e tij ndaj nesh është e pandryshueshme.
- Jezu Krishti na kujton se e ka mposhtur të keqen. Satani mund të na bëjë të biem, por nuk mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë.
- Ne mund të guxojmë për një fillim të ri.

Afërsia ndërmjet fëmijëve të Perëndisë

Përveç kësaj, falja e mëkateve ndihmon për t'i afruar më shumë fëmijët e Perëndisë me njëri-tjetrin dhe për të forcuar atë unitet të dëshiruar prej Perëndisë:

- Tek lutja „Ati ynë“, para formulës së faljes, bashkësia pohon mëkatet e saja – secili nga ne rrëfen hapur gabimet dhe pranon se nuk është më i mirë se i afërmi i tij.
- Ky pohim i përbashkët lidhet me kërkesën: „Na çliro nga i ligu“ – kjo kërkesë thekson solidaritetin e bashkësisë në luftën kundër mëkatit: „Rrëfeni shkeljet njëri-tjetrit dhe lutuni për njëri-tjetrin, që të shëroheni“ (Jakob 5,16).
- Formula e faljes u shpallet të gjithëve – secili mund ta dëgjojë faljen që i jepet tjetrit e të gëzojë për këtë.

Të denjë për Darkën e shenjtë

Rëndësia e faljes së mëkateve rezulton përveç kësaj, nëpërmjet lidhjes të drejtëpërdrejtë që ajo ka me festimin e Darkës së shenjtë. Shijimi i denjë i Darkës është i domosdoshëm për një jetë në Krisht. Vetë falja e mëkateve është thelbësore për marrjen me dinjitet të saj dhe kjo për shumë arsye:

- Ne duhet të jemi të pastër, për të pasur një bashkim shenjtëruës me Jezu Krishtin.
- Pjesëmarrja në Darkën e shenjtë iu është rezervuar të pagëzuarve: atyre, që përpiqen t'i largohen të keqes, me qëllim që të ndjekin pas Krishtin. Duke u penduar, që të marrim faljen e mëkateve, ne tregojmë se – pavarësisht të gjitha mangësive tona – jemi të vendosur për ta ndjekur premtimin e dhënë gjatë pagëzimit. (Në një pagëzim fëmije, ky premtim, për të besuar në Jezu Krisht dhe për të jetuar sipas Ungjillit, paraqitet nga prindërit dhe më vonë përforcohet nga të rinjtë të krishterë në premtimin e tyre solemn të konfirmacionit.)
- Gjatë Darkës së shenjtë bashkësia komunikon, janë të lidhur me njëri-tjetrin. („Kommunion“ është bashkimi me Krishtin dhe i bashkësisë me njëri-tjetrin. Bashkimi i vërtetë është i mundur vetëm atëherë, nëse e kemi falur njëri tjetrin.

Edhe pse falja e mëkateve nuk është një sakrament, ajo është e një rëndësie të madhe për përgatitjen tonë ndaj marrjes me dinjitet të Darkës së shenjtë dhe në këtë mënyrë, edhe ndaj rikthimit të Zotit.

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, CH-8051 Zyrh/Zvicër
Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Gjermani
Editori: Peter Johanning

Foto: Marcel Feide

Falja e mëkateve dhe posti i apostujve

Falja e mëkateve pa postin e apostujve – a është e mundur kjo? Në të ardhmen: natyrisht. Po sot: nuk mund të përjashtohet – shkruan apostuli kryesor. E rëndësishme është: Fuqia e postit i jep siguri besimtarit.

Pas ringjalljes së tij Jezu Krishti u dha dishepujve detyrën për të shpallur në emër të tij faljen e mëkateve: „Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju. [...] Kujt do t'ia falni mëkatet, do t'i jenë falur, kujt do t'ia mbani do t'i jenë mbajtur“ (Gjoni 20,21.23). Katekizmi shpjegon si duhet kuptuar ky udhëzim biblik: „Detyra e Apostulatis (d.m.th. detyra e tërësisë së apostujve të Jezusit) është, [...] për t'ja u dhënë njerëzve me dashamirësi faljen e mëkateve prej sakrificës dhe meritës së Jezusit“ (Katekizmi i Kishës Apostolike të Re (KNK) 2.4.4).

Nga artikulli i besimit

Dëshmia jonë përmend në dy artikujt besimi, besimin në faljen e mëkateve dhe në detyrën e apostujve për ta bërë këtë.

Falja, e cila përmendet në artikullin e tretë të besimit, flet për këtë si një vepër të Perëndisë: Vetëm Trinia e Perëndisë

mund të laj mëkatet dhe ai mund ta bëjë këtë, në të gjitha kohët. Jezusi, Biri i Perëndisë, thoshte për veten, se e kishte forcën për të falur mëkatet (krhs. Marku 2,10) dhe këtë madje, përpara se të sillte sakrificën e tij në kryq.

Artikulli i katërt i besimit i referohet me përpikmëri ndikimit të Jezusit në kishën e tij. Në kishën e Krishtit, ata që besojnë në Jezu Krisht, në Shpëtimtarin, mund të marrin mëshirën që jep pagëzimi dhe mund të njohin kështu, larjen e mëkatit të trashëguar. Brënda për brënda kishës, apostujt kanë detyrën për të shpallur me dashamirësi faljen e mëkateve.

Nuk është automatizëm

Apostuli shpall faljen e mëkateve, por është Perëndia ai që fal. Fuqia e plotë e apostujve lidhur me faljen e mëkateve nuk është automatizëm, diçka që ndodh vetvetiu. Pasi, vetëm shpallja e faljes së mëkateve nëpërmjet një apostuli,

nuk është e mjaftueshme për t'i larë ato. Falja është e efektshme vetëm atëherë, kur mëkatari është i gatshëm për t'u penduar dhe për t'u falur. Mëkatari ka sigurinë e marrjes së faljes së mëkateve të tija, nëse i beson plotësisht autoritetit të postit të apostujve.

Apostujt veprojnë si lajmëtarë të Krishtit: është vetë Jezu Krishti, i cili i shpall besimtarit faljen nëpërmjet tyre. Falja, nëpërmjet të cilit apostuli shpall (Jezusit), është vendimtare, pavarësisht gjykimit dhe miratimit të njerëzve. Mëkatari mund të marrë falje nga Perëndia edhe nëse njerëzit vazhdojnë ta gjykojnë.

Edhe pa Apostulat?

A përjashton ajo detyrë, që u është besuar apostujve për të falë mëkatet, çdo mundësi për të marrë faljen e tyre edhe jashtë Apostulatit?

Le të kujtojmë së pari, se detyra e apostujve është e kufizuar në kohë, pasi ajo qëndron veçanërisht për shpalljen e rikthimit të Krishtit dhe në përgatitjen e besimtarëve për këtë. Gjatë rikthimit të Zotit do të ringjallen të gjallët dhe të vdekurit, që do të jenë përgatitur për ardhjen e tij. Ata do të marrin një trup të përlëvduar dhe do të shkojnë në bashkim të përgjithshëm me Perëndinë.

Meqë bëhet fjalë për mëkatet edhe ata do ta kenë të domosdoshme faljen e mëkateve, në mënyrë që të jenë bashkë me Perëndinë. Kjo falje nuk vendoset nga apostujt, porse jepet drejtpërdrejt prej Perëndisë. Po e njëjta gjë vlen edhe për martirët, të cilët do të ringjallen pas turbullirës së madhe. Në gjyqin e fundit, do të jetë vetë Perëndia ai, që do t'u japë mëshirë atyre të cilëve do t'u lejohet hyrja për në Krijimin e ri.

Doktrina jonë e besimit përmend kështu shumë qartë mundësinë e marrjes së faljes së mëkateve edhe pas përfundimit të punës së apostujve në tokë. Për sa i përket kohës, para rizënies së postit të apostujve, në katekizmin tonë thuhet se është e imagjinueshme, „... që Perëndia edhe në atë periudhë ta takonte besimtarin me mëshirë“ (KNK 6.4.2.2).

Autoriteti i postit jep siguri

Po si është në kohët që jetojmë? Ketekizmi nxjerr në dritë për këtë një të vërtetë themelore: „Perëndia [mundet] në plotfuqishmërinë e tij [...] të falë gjithmonë mëkatet“ (KNK 12.1.8.1). E parë kështu, nuk mund ta përjashtojmë mundësinë e faljes së mëkateve edhe pa pjesëmarrjen e një apostuli apo të një të ngarkuari prej tij sipas rregullit.

Për këtë arsye nuk duhet të themi se është e pamundur, që Perëndia t'ja falë sot një besimtarit mëkatet, kur ai nuk beson në apostujt që veprojnë në Kishën Apostolike të Re. Perëndia mundet t'i falë mëkatet pavarësisht postit apo kishës! Megjithatë, vetëm ata, të cilët kanë marrë nga Apostulati ngushëllimin e shpirtit për faljen e mëkateve, mund të jenë të sigurt se u janë falur me të vërtetë ato.

Ta bësh të dukshëm ndikimin

Në të kaluarën, rëndësia e postit të apostujve shihej kryesisht në detyrën e faljes së mëkateve. Një pikëpamje e tillë nis prej faktit, se një falje mëkatesh është pa diskutim e pamundur pa postin e tyre. Në ato kohë, theksi ishte tek falja; Darka e shenjtë ka qenë vetëm një shtojcë e thënies së faljes, në një farë mënyre, një lloj pohimi ose fatyre për faljen e mëkateve.

Sot, Darkën e shenjtë e kuptojmë si një ngjarje kryesore të shërbesës fetare dhe faljen e mëkateve si një parakusht, premisë të domosdoshme për këtë festim. Ne besojmë se, Darka e shenjtë është një mjet i rëndësishëm për t'u përgatitur për rikthimin e Zotit dhe administrimi i këtij shenjtërimi u është besuar apostujve.

Si fëmijë Perëndie, ne kemi detyrën për t'i bërë njerëzit të vëmendshëm ndaj punës së apostujve të gjallë. Këtë ne mund ta bëjmë vetëm atëherë, nëse jemi një letër e hapur e Apostulatit, e cila është e dallueshme dhe e lexueshme nga njerëzit (krhs. 2 Korintasve 3,2). Efektshmëria e postit të apostujve duhet të dallohet te secili prej nesh dhe te bashkësitë tona!

Le të dëshmojmë edhe ne se apostujt e kanë autoritetin e plotë për të shpallur faljen e mëkateve! Le të tregojmë që të krishterët apostolik të rinj

- kanë guxim ta vënë veten në diskutim dhe janë të vendosur për të ndryshuar diçka.
- janë të gatshëm për të falur dhe për t'u pajtuar me tjetrin.
- përpiqen për unitet ndërmjet njëri-tjetrit.

Një qëndrim i tillë do të na sjellë bekimin e Perëndisë dhe do të rrisë interesin e bashkëqytetarëve tanë për çështjen apostolike.

Pasqyra

- 02.04.2017 Buenos Aires/Argjentinë
- 05.04.2017 Mendoza/Argjentinë
- 08.04.2017 Panama/Panama
- 09.04.2017 Panama/Panama
- 14.04.2017 Winterthur/Zvicër
- 16.04.2017 Marburg/Gjermani
- 14.05.2017 Tiling/Filipine
- 18.05.2017 Lampung Sumatra/Indonezi
- 21.05.2017 Jakarta/Indonezi
- 28.05.2017 Joachimsthal/Gjermani
- 04.06.2017 Vjenë/Austri
- 11.06.2017 Chicago/USA
- 18.06.2017 Frankfurt/Gjermani
- 25.06.2017 Zambezi Qëndror/Zambia
- 27.06.2017 Mansa/Zambia
- 30.06.2017 Thika/Kenia

New Apostolic Church
International

